

că omul acesta unic și de neînlocuit va pieri în chinuri veșnice. Numai prin căință și rugăciune înaintea lui Dumnezeu se poate mântui, schimbându-și viața.

La începutul acestor nenorocite războaie din Croația și Bosnia-Herțegovina, Biserica noastră a introdus la slujbe o rugăciune zilnică pentru dușmanii noștri, ca Domnul să-i călăuzească pe calea dreptății și a libertății... Ne rugăm de asemenea pentru toți cei care săvârșesc păcate, și pentru toți ceilalți.

Ne rugăm pentru poporul nostru, dar și pentru dușmanii noștri.

Preafericirea Voastră, lucrul acesta este foarte rar în lumea

de azi. Cum putem învăța că există o valoare a fiecărui om în parte?

Lucrul acesta, firește, se dobândește mai întâi în sânul familiei, unde suntem legați prin puternice legături de sânge, în unitatea familială. Mai înainte de oricine, părinții au datoria de a le oferi copiilor iubire. Această iubire le va lumina întreaga viață. Iubirea nu este o slăbiciune, ci o forță care ne mișcă să-i iubim până și pe vrăjmașii noștri.

Lucrul acesta pare greu, dar nu cu neputință de dobândit. În felul acesta, omul ajunge să fie iubit de Dumnezeu și de folos pentru oameni.

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 29 iunie	08:00 Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfinții Apostoli Petru și Pavel
Duminică 5 iulie	08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 6, 18-23; Ev. Matei 8, 5-13; glas 3; → Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului);

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul site-ului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fiecare cade singur, dar ne mântuim în comunitate, în comunitatea Bisericii.”

— Sfântul Ciprian al Cartaginei

Nr. 345 / 28 iunie 2020

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Amândoi Apostolii aveau o puternică experiență a pocăinței sau a convertirii. Sfinții Petru și Pavel mai aveau în comun dragostea lor puternică pentru Hristos și pentru Biserica Sa. Sfântul Petru mărturisește „Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată, voi care odinioară nu erați popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi care odinioară n-aveați parte de milă, iar acum sunteți miluiți.” (1 Petru 2, 4-5; 9-10).

Sfântul Pavel, arătând iubirea lui jertfelnică față de Hristos zice: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau

PREAFERICITUL PĂRINTE DANIEL

PATRIARHUL BISERICII
ORTODOXE ROMÂNE

foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? ... Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.” (Romani 8, 35, 38-39).

Cu ce s-au confruntat ei în lumea din timpul lor?

În primul rând, cu o religiozitate panteistă sau politeistă, idolatră și confuză, care confunda pe Dumnezeu Creatorul cu creatura (cf. *Romani* 2, 25) și care suprima libertatea sau diminuea demnitatea persoanei umane, înmulțind formele de sclavie spirituală și socială.

În al doilea rând, ei s-au confruntat cu autosuficiența și aroganța filosofiei greco-romane care nu putea accepta Crucea și Învierea lui Hristos, adică iubirea smerită a lui Dumnezeu Cel Atotputernic și nici învierea trupului din moarte, deoarece fatalismul morții ținea toată lumea păgână antică într-o sclavie a spiritului. De aceea, Iisus Hristos voia „să izbăvească pe acei pe care frica morții îi ținea în robie toată viața.” (*Evrei* 2, 15).

În al treilea rând, acești Apostoli s-au confruntat cu autosuficiența și ostilitatea puterii politice imperiale. Sfinții Petru și Pavel cer în epistolele lor să fie respectată atât autoritatea politică imperială, cât și autoritatea administrativă și militară, ba chiar ei le numesc „slujitori ai binelui comun și pedepsitori ai răufăcătorilor”. (cf. *1 Petru* 2, 13-14; *Romani* 13, 1-13). Cu toate acestea, ei n-au confundat și n-au înlocuit niciodată puterea bisericească spirituală cu puterea politică seculară, nici n-au confundat imperiul roman cu împărăția cerurilor sau pe împăratul roman pământean și trecător cu Domnul Iisus Hristos, Împăratul Cel veșnic viu din ceruri. De aceea, ei au pățimit slujind și mărturisind pe Hristos până la moarte martirică.

Prin viața, faptele și scrierile lor, Sfinții Apostoli ne îndeamnă să lucrăm pentru vindecarea și mântuirea tuturor oamenilor fără deosebire de rasă și gen, de etnie și clasă socială. Ei sunt pentru noi dascăli ai iertării, ai unității. Ei ne învață să ne rugăm neîncetat, să săvârșim cu iubire milostivă faptele bune, dar să nu contăm niciodată pe noi înșine mai mult decât pe harul lui Dumnezeu Cel viu, arătat în Iisus Hristos.

Cheile Sfântului Petru reprezintă pocăința și iertarea păcatelor, smerenia și iubirea milostivă, prin care omul intră în împărăția lui Dumnezeu. Iar sabia Sfântului Pavel reprezintă puterea Cuvântului sfânt, care distinge între erezie și adevăr, între egoism și iubire, între moarte și viață.

Sursa: basilica.ro

PATRIARHUL PAVEL AL SERBIEI

1914 - 2009

IUBIREA NU ESTE O SLĂBICIUNE, CI O FORȚĂ

**Preafericirea Voastră,
considerați că dacă în om există
o armonie, dacă există și un
echilibru spiritual, îi va fi mai
greu să se îmbolnăvească psihic
și fizic?**

Firește. Și mai întâi la nivel psihic. Lucrul acesta corespunde cuvintelor lui Hristos: Vă trimit pe voi ca pe niște oi printre lupi. După cum se vede, intelectul nu este singurul care lucrează în om; există și bunătatea, ceea ce înseamnă să devii mai puternic în fața lumii, în fața răului.

Odată aflată armonia, omul poate rezista. Odată ce-a dobândit armonia lăuntrică, omul este în măsură să facă față și, dacă dreptatea dumnezeiască o cere, să îndure toate încercările, chiar pierderea vieții. Va putea să-și îmbrățișeze vrăjmașul fără să-și piardă sufletul, nici cinstea lui, nici cinstea neamului.

A ajunge să-ți îmbrățișezi vrăjmașul... Nu este vorba aici de o iertare cu caracter patologic?

Nu, o astfel de purtare față de vrăjmaș împlinește porunca Domnului: *Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc pe voi, rugați-vă pentru cei care vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți* (*Matei* 5,44-45).

Iubirea față de vrăjmaș nu este o simplă emoție care mă îndeamnă să-i spun celui care vrea să mă omoare: „Frate!” Aici e vorba despre altceva. Vrăjmașul nostru nu pricepe că se îndreaptă spre osânda cea veșnică și nu știe ce face. I s-au pus ochelari de cal, ca să nu vadă decât ce-i stă înaintea, fără să știe încotro merge. Dar noi vedem, noi știm. Aici este tristețea,